

SD-Kuriren

NR 37 1999 Pris 30:-

**EU-valresultatet
Kommun för kommun**

**Rättegången i
Jönköping**

Kultur: Selma Lagerlöf

Vi är sedan gammalt vana vid att massmedia till Karl XII:s dödsdag har någon form av antinationellt och sverigefientligt reportage eller krönika. Ingenting kunde dock förbereda oss på den massiva hetskampanj vi under dessa första bistra decemberdagar blivit utsatta för. På hjältekonungens dödsdag gick landets fyra största tidningar ut med samma reportage - denna gång ordagrant samma, i stället för bara andligen samma, vilket vi annars är vana vid - där 62 personer knutna till den nazistiska rörelsen på ett eller annat vis sattes ut med bild och namn, samt komplicerade diagram och scheman med pilar och ringar som visade hur de kände varandra och var kopplade till varandra. Denna artikel skulle sedan följas upp av motbjudande och fullständigt ogrundade kopplingar till Sverigedemokraterna. Detta har behandlats nog i partibulletinen och på vår hemsida, och vi skall inte gå in närmare på det här. I stället skulle jag vilja nämna något om pressetik.

När jag tidigare studerade på journalisthögskolan framgick det att det var ett allvarligt ställningstagande att sätta ut namn och bild på en brottsling, och när detta kom på tal uppstod alltid långa diskussioner kring de pressetiska reglerna samt om, och i så fall när, det var rätt att "hänga ut" en brottsling. Men de flesta var ändå överens om att det begångna brottet måste vara grovt, och allmänintresset för att känna till personen i fråga måste vara högt.

Personligen har jag inga principiella invändningar mot att publicera bilder på grova våldsbrottslingar - det har partiet gjort på flygblad tidigare, och det gör vi även i detta nummer av SD-Kuriren genom publiceringen av vänsterterroristen Claes Gerleman. Men gör man detta, skall uthängningen ske på grund av brottet, inte brottslingens politiska åsikter. Om denna uthängning hade följts upp av en motsvarande sådan angående politiska brottslingar på vänsterkanten, våldtäktsmän, mördare och andra grova förbrytare, hade tidningarnas tilltag visserligen fortfarande varit kontroversiellt, men åtminstone konsekvent.

Men, när för det första även personer som faktiskt inte är dömda, och ibland inte ens misstänkta för brott hängs ut tillsammans med mördare och grova brottslingar finns det ingen möjlighet att passa in tidningarnas tilltag i de pressetiska reglerna.

SD-Kuriren tar naturligtvis avstånd från politiskt våld - det borde vara överflödigt att nämna, men är dock bäst att ta upp för den händelse någon vill vinkla denna ledare till någon form av försvar för de beryktade 62. Men det är smärtsamt uppenbart att tidningarna inte har för avsikt att varna allmänheten för farliga brottslingar, utan endast och enbart att smutskasta folk med politiskt inkorrekta åsikter. Det har vi förvisso känt till sedan länge, men inte förrän nu har massmedia på ett så grovt och motbjudande sätt visat detta.

Envar journalist som deltagit i denna uthängning och som läst och erkänt sig till de pressetiska reglerna borde skämmas i dag.

REDAKTÖREN

I detta nummer:

Ledarens ledare.....	3
Kommunisternas förtryck	4
Rättegången i Jönköping.....	7
Vlaams Blok.....	8
EU-valkampanjen.....	12
EU-valresultatet.....	14
Kultur: Selma Lagerlöf.....	16
Det var då: Slaget vid Svolder.....	18
Testa dig själv.....	21
Insändarsidan.....	22

SD-KURIREN

-Tidningen som kämpar för dig-

SD-Kuriren NR 37-1999

Skriv till SD-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller synpunkter på innehållet. Anteckna datum på eventuella pressklipp och ange vilken tidning de kommer ifrån. SD-Kuriren tar även emot manus till artiklar. Bifoga gärna foton (som du själv tagit, tillsammans med din artikel). Vi kan tyvärr ej returnera insända manus.

Stöd SD-Kuriren

SD-Kuriren är i stort behov av ekonomiska bidrag för att ständigt kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag, stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro: 23 45 65-0 och skriv "Tidningsfonden" på talongen.

Prenumerera på SD-Kuriren

Du prenumererar på 6 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgirokonto: 23 45 65-0. Märk talongen "6 nr SDK".

Innehållet i SD-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt.

Redaktör och ansvarig utgivare: Torbjörn Kastell.

Redaktion: Mikael Jansson, Mikael du Bouzet och Jimmy Windeskog.

Adress: SD-Kuriren, Box 200 85, 104 60 STOCKHOLM.

Tel: 08-641 20 11. **Fax:** 08-643 92 60. **Pg:** 23 45 65-0.

Eftertryck tillåtes endast om källan anges tydligt med fullständig adress. SD-tryck, Stockholm, december 1999.

Jansson har ordet

Bäste läsare!

En fråga som djupt berör Europas framtid är EU:s utveckling. Tyvärr har allmänheten tröttnat på att debattera EU, främst kanske för att de långsiktiga perspektiven medvetet fördunklats av debattörerna. En känsla av motvilja men samtidigt undergivenhet gentemot EU har spridit sig. SD har en viktig roll som oförtröttlig påminnare av basala EU-fakta, som till exempel att EU faktiskt är en enhetsstat med eget parlament, egna lagar, eget medborgarskap, egen flagga och nationalhymn.

Historien är sällan helt reversibel, det är ytterst svårt att lyckas med att återställa ett samhälle ifrån en långt framskriden politisk förändring. Att backa ur en kulturell undergång är naturligtvis helt omöjligt. Därför måste vi försöka tvinga fram en principdebatt om Europas framtid. Sak- och detaljdebatt har sin tid men i en fråga om nationers och kulturers öde måste debatten vara ideologisk och långsyftande.

En vådlig globaliseringsautomatik

Det finns mäktiga grupperingar helt utan bindningar till nationstater som intrigerar för att åstadkomma globalisering av alla världens samhällen. Det gör det visst. Men parallellt, viktigare och också som en förutsättning för de globala intrigörerna föreligger en ordnande automatik.

Ordnandet går som en röd tråd i mänsklighetens historia. Vår förmåga att systematisera

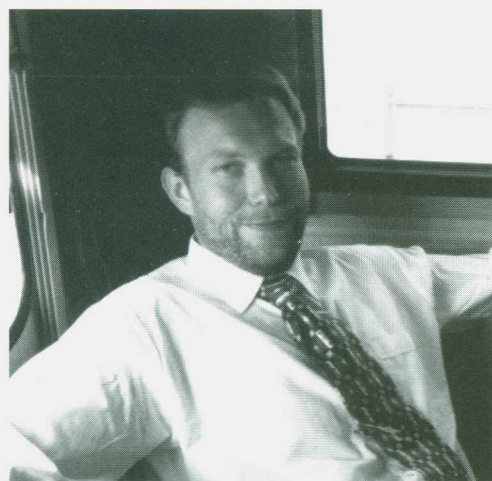
och väva samman erfarenheter i ett allt mer komplext bygge var egenskapen som frambringade civilisationen. Gott så långt. Nu har vi kommit till en situation, där denna ordnande princip riskerar att slå tillbaka och förstöra den finaste aspekten av civilisationen: En mångfacetterad värld bestående av kulturer.

Kulturell reträtt bakom kulisser

Flertalet politiker, med undantag av vissa internationalistiskt skolade politiker vill att den egna kulturen i allt väsentligt skall bestå. Mot den bakgrunden är det lättare att förstå syftet med alla kulisser (subsidiaritet, regionernas Europa, den nordiska dimensionen med flera) som förts framför de verkliga EU-spörsmålen. Inte så få av de som håller i dessa kulisser gör det av övertygelse om att de gör något bra för Sverige som nation och kulturland. Det gör dem till nyttiga idioter åt mer initierade aktörer.

De nationaldemokratiska partierna måste arbeta seriöst, offensivt och samordnat på den internationella scenen

Kampen mot kulturnihilismen kan inte endast föras på hemmaplan. De nationaldemokratiska partierna är piskade till att bygga starka samarbetsforum internationellt och där inom skissa också de modeller för nationalsamarbete som behövs för att vidmakthålla en rik värld för fosterländer.

Mikael Jansson, partiordförande

FOTO: MARTIN KARLSSON

Globalisering eller civilisation

Många förundras över hur snabbt utvecklingen gått de senaste 50 åren. Den som däremot vill diskutera perspektivet 50 år framåt väcker bara missstro. Det i sig är bevis för hur svårt det blivit att planera för framtiden.

Hoten är många och våra motståndare har många trumf på hand. Den statslösa kapitalismen såväl som den planläggande marxismen angriper båda kulturens själva bas, mångfalden, och skapar en tvådimensionell konflikttyp, horisontellt etniska konflikter och vertikalt konflikten mellan politiska unionister och fosterlandsvänner.

Den nationaldemokratiska idérörelsen har mycket att kämpa emot men också mycket att kämpa för inom internationell politik.

Vi Sverigevänner ska söka göra vårt utifrån det nationella fundament vi håller på att bygga...

MIKAEL JANSSON

Kommunisternas förtryck mot olikttänkande

De styrande för en politik som går rakt emot den svenska folkviljan, det vill säga de styr Sverige på ett icke-demokratiskt sätt. För att detta skall vara möjligt måste de styrande tysta det svenska folket. I denna artikel avslöjar partiorganisatören Tor Paulsson hur nedtystningen går till.

De styrandes kraftfullaste vapen mot det svenska folket är dess rädsla. Skulle det svenska folkets rädsla för att uttrycka sin åsikt i de mest tabubelagda områdena försvinna så skulle de styrande inte få behålla makten speciellt länge. De styrande vet att det är nödvändigt att folket känner rädsla för att diskutera de problem som är ett resultat av den politik som förs rakt emot det svenska folkets vilja.

Uthängningskampanjen i de stora tidningarna

Det senaste exemplet på hur man har försökt förstärka människors rädsla är genom massmedias senaste hetskampanj mot olikttänkande i Sverige då man utan skrupler hängde ut människor med bild och namn, vilket för många som blev uthängda resulterade i att de förlorade sina arbeten eller blev utsatta för våldshandlingar från neokommunistiska grupper i Sverige (som finansieras av de styrande).

I Sverige skall åsiktsfrihet gälla för alla oavsett åsikt. Detta är något som vi som medborgare är garanterade enligt lag. Detta innebär bland annat att ingen människa skall behöva riskera att förföljas eller förlora sitt arbete på grund av sina åsikter vilket nu har skett. Det som nu har skett är en tydlig signal från de styrande att Sverige inte längre kan betraktas som en demokrati i egentlig mening, då vissa åsikter i princip är förbjudna eller kommer att leda till fruktansvärda konsekvenser för den som uttrycker dem.

Demokrati innebär att alla åsikter är tillåtna

Även människor med åsikter som de styrande anser vara avskyvärda måste ha rätten att komma fram i samhällsde-

batten på lika villkor som alla andra. Risker är ju annars att makten i sin strategi använder sig av taktiken att utmåla sin motståndare som avskyvärd för att på så sätt legitimera förtryck av dennes åsikter och långsiktigt åstadkomma ett förbud av oppositionen.

Måttet på hur demokratiskt ett samhälle är visar sig genom hur man behandlar demokratins värsta motståndare. Samtidigt är demokratins styrka dess överlägsenhet gentemot andra styrelseskick.

Massmedia, maktens vapen mot oppositionella

I fullt utvecklade diktaturer (vilket Sverige är på god väg att utvecklas till) använder sig makten av massmedia (som makten måste ha på sin sida för att kunna styra) för att utmåla sina motståndare som Satan själv (samlar sina motståndare under en beteckning). På så sätt legitimerar de sitt odemokratiska handlande gentemot olikttänkande.

Bland annat legitimeras ett förbud av motståndarens åsikter som enligt makten är avskyvärda (det vore konstigt om makten tyckte annorlunda om de som kritiserar de styrandes politik och vill ersätta dem med demokratiskt förankrade människor).

Övergripping mot olikttänkande

I Sverige sker dagligen övergripping mot de mänskliga rättigheterna i form av övergripping mot olikttänkande. Det intressanta är att hela etablissemangen applåderar mediernas agerande trots att de säger sig stå för ett demokratiskt Sverige. Detta kan upplevas som en paradox men är vid en närmare analys självklart.

En totalitär ideologi styr Sverige idag

Många av de som styr Sverige idag och sitter på landets alla viktiga poster är kommunister, före detta kommunister eller människor med dessa åsikter. Det säger sig ju självt att något inte stämmer när personer som Mikael Wiehe, Sven Wollter och Stieg Larsson är de som är ledande i kampanjen mot nazism och nationaldemokrati. Dessa personer är välkända kommunister av olika slag (läs odemokrater) och framställs i media som icke jäviga i den så kallade debatten med endast en sida representerad.

Självklart så kan en person med dessa totalitära åsikter inte vara trovärdig då i princip alla personer som inte hyser dennes åsikt stämplas som rasist, fascist och nazist. Detta är och har alltid varit kommunisternas främsta argument mot sina motståndare.

Andra viktiga frågor

Två frågor som är viktiga att besvara för att få en helhetsbild av hur våra styrande arbetar är enligt följande:

Varför belyses endast nazismen i Sverige och inte kommunismen som är ansvariga för värre brott än någon annan ideologi i historien (200 miljoner människor har slaktats som ett resultat av kommunismen)?

Varför försöker man koppla ihop nazismen med nationaldemokratien?

Svaren på frågorna

Svaret på den första frågan är uppenbart, man tar inte upp kommunismens brott på grund av att man då i förlängningen skulle skjuta sig själva i sank. Om etablissemangen skulle ta avstånd från kommunismen på samma sätt som de tar avstånd från nazismen skulle

hela etablissemangen bli tvungna att gå från sina arbeten (om man skulle tillämpa samma metoder som de gör mot andra).

Svaret på fråga nummer två, varför de styrande via media försöker koppla samman nazismen med nationaldemokratin är att på så sätt försöker man överföra nazismens skuld på den nationaldemokratiska ideologin.

Stoppa in motståndare i ett fack

Det är ett mycket bekvämt sätt för de styrande i en skendemokrati, där det finns en stor potential för de oppositionella grupperna, är som tidigare nämnts att försöka stoppa in alla oppositionella grupper i samma fack. Detta fack ser sedan makten till att svartmåla i syfte att skapa en tabustämpel.

Taktiken känns igen från kommunistländer

Vad faller sig då naturligare för en kommunist eller neokommunist än att utmåla alla motståndare till totalitära ideologier (där kommunismen och nazismen är två) som nazister. Precis detta är det som sker idag. Kommunist, före detta kommunist eller neokommunist uttalar sig i media om vikten av demokrati och att denna nu är hotad av nazister och nationaldemokrater (inte en slump att de försöker nämna båda ideologierna samtidigt trots att de inte är lika).

Neokommunisterna är ett hot mot demokratin

Vilka är det egentligen som hotar demokratin om inte makten genom sitt agerande gentemot oliktankande? Bara för att kommunisterna har bytt skepnad och idag kallar sig för något annat än kommunisterna så har de inte slutat vara kommunisterna. Hela vårt samhälle är fullt av neokommunisterna som arbetar hårt för att Sverige skall bli en åsiktsdiktatur.

I en sann demokrati har man en dialog

Hade de styrande varit sanna demokrater hade de inbjudit till dialog i stället för utfrysning av oliktankande. Det bästa botemedlet mot totalitära ideologier har nämligen alltid varit att låta representanter för dessa komma fram i debatten och där krossa deras argu-

Dessa vänsterterrorister, här på en motdemonstration mot SD i Göteborg, understöds såväl ekonomiskt som moraliskt av de styrande inom det politiska och massmediala etablissemangen.

ment, ett efter ett. I stället undviker den neokommunistiska makten att beröra de oppositionellas politik och försöker i stället svartmåla alla sina motståndare och stoppa in dem i samma fack.

Deras taktik

Makten i icke demokratiska samhällen har alltid använt sig av tabubeläggning, repressalier av olika slag mot oliktankande samt understödjande av politiskt våld mot oliktankande. De styrande har bland annat i den senaste kampanjen mot nazism och nationaldemokrati legitimerat terrororganisationer som AFA och Expo genom att ge dem stöd i sin kamp mot fascisterna (dit alla hör som inte förstår klasskampen, detta är en av deras egna definitioner). Bland annat gick Nina Lekander ut i Expressen och tackade AFA-Stockholm för det arbete de hade gjort de senaste åren. Det Nina inte nämnde var att AFA anser och arbetar utifrån den principen att det är rätt att använda våld mot fascisterna (till vilka bland annat moderaterna hör). Själv höll mina två barn på att mista sin far i valkampanjen -98 då fyra AFA:iter överföll och grovt misshandlade mig till medvetslöshet med järnrör. Trots att jag identifierade en av terroristerna som Andreas Runso (känd AFA:it och våldsvärkare) så lades fallet ned.

Stegen mot diktatur

Det första steget mot en fullt utvecklad diktatur är att godkänna avståndstagandet som något demokratiskt och godkänt. Den första frågan man måste ställa sig är egentligen vad avståndstagande är. Avståndstagande är nämligen något djupt odemokratiskt som innebär att man fräntager en person hans demokratiska rättigheter och i förlängningen hans mänskliga rättigheter. Att ta avstånd från någon innebär i praktiken en utfrysning av en person för en handling han gjort eller åsikter han hyst. I och med att en person har blivit utsatt för avståndstagande av en eller flera människor så får inte personen längre vara med i dialogen. Han anses inte längre ha den rätten, han anses inte längre ha rätten att försvara sig offentligt då han inte längre anses ha rätt att bruka de medel han skall ha rätt till i ett demokratiskt samhälle. Han betraktas som en pestsmittad person som ingen vill beröra eller komma i närheten av. Avståndstagandet är något djupt odemokratiskt och legitimerar skapandet av tabun i samhället.

Avståndstagande ett kommunistiskt påfund

Om en människa gjort något alldeles avskyvärt så är det bästa sättet absolut ej att ta avstånd från personen i fråga,

utan att genom argument i en dialog övertyga människor om att personen i fråga har begått en avskyvärd handling. Självklart skall personen i fråga själv få vara med i, annars tappar diskussionen om hans felaktiga handling trovärdighet. Får han inte vara med i dialogen så har samhället visat att man godkänner att människor i vissa fall frånges sina mänskliga rättigheter, d.v.s. rätten att få utnyttja demokratin och därmed yttrandefriheten. Om avståndstagandet godkänns i samhället har man därmed också godkänt att vissa individer genom handling eller på grund av åsikt skall mista sina mänskliga rättigheter. Det andra steget mot en fullt utvecklad diktatur är att etablissemangen genom makten (läs media) gör gemensamma avståndstaganden från vissa handlingar och åsikter (i detta skede är de av taktiska skäl ej knutna till någon ideologi).

Skapa tabun genom avståndstaganden

Genom detta handlande skapar man tabu kring vissa åsikter vilket leder till att oppositionella får svårare att rekrytera folk till sin rörelse, samt att man kan frysa ute vissa åsikter från den samhälleliga debatten.

Det tredje steget mot en fullt utvecklad diktatur är att placera in alla sina motståndare i tabufacket som man har skapat. I detta steg börjar man även att ta avstånd från en ideologi som alla redan avskyr för att senare kunna stoppa in alla andra ideologier som är emot makten i det tabufacket som man skapat.

Kampanj i syfte att legitimera förbud

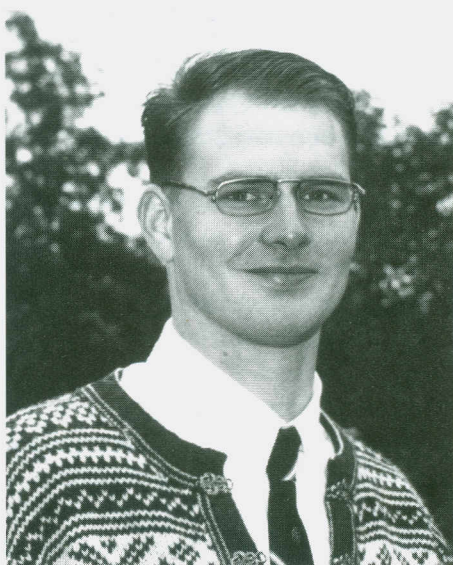
Det fjärde steget mot en fullt utvecklad diktatur är att sätta igång en jättekampanj i massmedia mot en viss ideologi i syfte att folket skall tro att ideologin är ett hot mot den enskilde individen. På detta sätt skapar man en grund, det vill säga ett stöd bland folket för ett förbud. Detta legitimerar man genom att peka på att folket står bakom detta (folket förstår inte vad det långsiktiga målet är). Denna metod använde man sig av i Ryssland då man utmålade oppositionella som folkets fiender och hängde ut bilder och namn på dem så att de kunde infångas och straffas av makten (känns det igen?).

Sista steget mot en diktatur

Det femte och sista steget mot en fullt utvecklad diktatur är att när makten har fått vissa åsikter eller ideologier förbjudna, stoppar man in samtliga sina motståndares ideologier i detta fack. I Ryssland kallade makten alla oppositionella för fascister eller folkfiender och legitimerade därigenom en utrensning av desamma.

Slutsatser och konsekvenser

Om vi konstaterar att Sverige inte längre har en fungerande demokrati, vilka konsekvenser skall vi då dra av detta konstaterande? Hur skall vi anpassa vårt politiska arbete efter detta faktum? Vi kan idag med lätthet konstate-

Partiorganisatör, Tor Paulsson

ra att makten stöder terrorgrupper och att de övergrepp som bland annat vi som organisation blir utsatta för inte uppmärksammas. Det finns naturligtvis ett stort antal argument för att Sverige inte har en fungerande demokrati. Tyvärr finns här endast plats för att presentera några få

Följande argument är ett bevis för att Sverige har blivit en åsiktsdiktatur.

1: En majoritet av svenskarna är rädda för att i tal och skrift uttrycka sina åsikter i vissa frågor.

2: De styrande går emot den svenska folkviljan trots att det är bevisat att det bland annat i invandrarfrågan inte finns stöd för politikernas linje.

3: Oliktänkande förlorar sina arbeten på grund av sina åsikter eller sin politiska åskådning.

4: Politiskt våld praktiseras mot

oliktänkande och de styrande stöder detta ekonomiskt och moraliskt (ett exempel är Nina Lekanders agerande i Expressen då hon legitimerade AFA:s handlande).

5: Organisationer och personer som företräder av etablissemangen icke godkända ideologier och åsikter hindras att hyra offentliga lokaler.

6: Oliktänkande kommer ej till tals i media utan hålls utanför debatten på grund av annorlunda politisk åskådning.

7: Indoktrineringskampanjer anordnas i media i syfte att påverka människors uppfattning i vissa frågor, trots att media skall vara objektiv i sin nyhetsförmedling och inte ta ställning för eller emot någon politisk ideologi.

8: Svartmålningskampanjer anordnas där lögn och desinformation sprids i syfte att svartmåla oliktänkande och därmed förstöra deras trovärdighet.

9: Lagar skapas, ändras eller tas bort i syfte att kunna stoppa organisationer som ifrågasätter de styrandes politik.

Detta är några av många argument som stöder tesen att Sverige inte längre är en demokrati.

Avslutningsvis

Avslutningsvis är det min bestämda åsikt att medias agerande långsiktigt i denna kampanj gynnar vår verksamhet. Detta grundar jag på det enkla faktum att de styrande på detta sätt mer tydligt visar sitt rätta ansikte, det vill säga att de inte är sanna demokrater utan är villiga att använda sig av alla medel i kampen mot oss sanna demokrater. För övrigt vill jag säga att det är nu kampen börjar för att ta tillbaka Sverige och återskapa det svenska folkhemmet med sunda värderingar och hög moral där demokratiska politiker bestämmer. För min egen del är kampen för ett svenskt Sverige livslångt och tätt förknippat med plikten gentemot det land och den jord där mina fäder vilar och mina barn en gång skall bo.

TOR PAULSSON

Rättegången i Jönköping

I bland får faktiskt våra motståndare antidemokraterna stå till svars för sina brott mot demokratin. Men i de få fall detta händer sitter det långt inne. I förra SD-Kuriren berättades det om brott begångna mot SD där gärningsmännen gick fria, i detta nummer presenterar vi (ta i trä) ett fall där man åkte fast och ställdes till svars för sitt brott.

Precis som vanligt

Den 27 juli hade 1997 års torgmötesturné nått Jönköping där det skulle hållas tre torgmöten. Redan vid det första mötet blev det problem (precis som vanligt). Situationen i sig är inte så mycket att orda om. En (precis som vanligt) olaglig motdemonstration som polisen låter hållas (precis som vanligt). Ett tag in på mötet angriper en grupp på 4-5 personer vår torgmötesgrupp. Mikael Jansson, Lars Emanuelsson och Ingemar Ramell blir alla misshandlade och högtalaranläggningen blir förstörd. Polisen står (precis som vanligt) handfallen och det dröjer innan de ingriper. Att två personer kan gripas var snarare tack vare vakna SD:are än någon proffessionalitet från polismakten (precis som vanligt).

De gripna

Två personer greps och det kan ju vara av intresse att beskriva dem, det är ju som sagt inte alltid det händer. Thomas Carlsson är 32 år, har en lång rad brott på sitt samvete och har suttit i fängelse för grovt narkotikabrott. Han framställs av tingsrätten som labil, med stödbehov och utan motivation. En dotter med en gammal bekantskap har han också.

Claes Gerleman är den andre av de två och är i dag 24 år. Gerleman är tidigare ostraffad (vilket förmodligen innebär att han tidigare bara

haft tur och inte åkt dit för eventuella handlingar). Men Gerleman är intressant av andra orsaker. Denne man har tidigare varit lokalordförande i ortens avdelning av Grön Ungdom och, håll i er nu, suttit i kommunfullmäktige för Miljöpartiet!

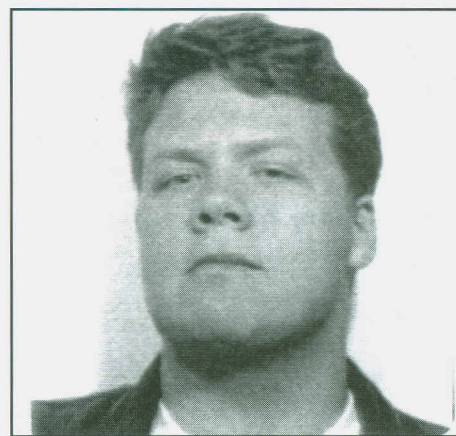
Straffsatserna blev så löjligt låga att de inte förtjänar att nämnas. Men Carlsson blev dömd för misshandel och störande av allmän sammankomst, Gerleman endast för störande av allmän sammankomst.

De bådas versioner av det inträffade var lika pinsamma som lögnaktiga. Ingen av dem var medvetna om att det hölls ett politiskt möte på det torg där de befann sig (är vi verkligen så diskreta?). Carlsson anföll Emanuelsson och Ramell av anledningen att han sett dessa två misshandla en ung kvinna. Carlsson menar att han inte är politiskt aktiv (och visst, det han sysslar med har ju inget med politik att göra).

Gerleman å sin sida var lika ensam på platsen som Carlsson säger att han var. Anledningen att han hamnade i bråk var att Lars Emanuelsson överföll honom. Märker ni hur snabb Lars är? Han lyckas inte bara vara vid två platser på samma gång, han lyckas också samtidigt misshandla både Gerleman och en ung flicka!

Grön Ungdoms roll

Gerlemans aktiviteter inom Grön Ungdom och Miljöpartiet motiverade mig att ringa upp Grön Ungdoms kvinnliga språkrör Sofie Lövestedt. När jag gjorde detta presenterade jag inte min politiska uppfattning för att få henne att slappna av, att vara ärlig helt enkelt. Detta lyckades! Huruvida Gerleman fortfarande var medlem i Grön Ungdom kom vi inte fram till (det finns olika uppgifter på detta), men så

Claes Gerleman. Våldsman, antidemokrat och tidigare förtroendevald miljöpartist.

mycket mer. Förvisso ansåg hon inte våld som någon bra arbetsmetod, men hon förstod reaktionen. När jag konkret frågade om Gerleman skulle bli utesluten för det han gjort om han fortfarande var medlem så svarade hon självsäkert: "Nej!". Inte så länge han gjort det i egenskap av privatperson. Det svaret räcker tycker jag, det visar klart och tydligt hennes och hennes organisations inställning till demokratin.

Sedan detta har Lövestedt försökt att förklara bort det hela, dels på en oberoende AFA-sida på internet och i deras egen tidning Nisse Hult. Men sanningen kvarstår!

Likaså det faktum att Grön Ungdom fortfarande inte har tagit avstånd från det hela...

Det sista kapitlet i denna historia är inte skrivet än. Claes Gerleman har fortfarande en rond kvar att gå mot SD efter de överfall som han iscensatt under valturnén -98. Då de var av allvarigare karaktär så får vi förhoppningsvis anledning att återkomma till detta.

JIMMY WINDESKOG

En dag med Vlaams Blok - Bryssel

Vlaams Blok Jongeren (det flamländska partiets ungdomsförbund) demonstrerar mot kommunism och för demokrati och ett fritt Flandern

Denna varma julieftermiddag i Bryssel, Flanderns huvudstad, får Sverigedemokraterna möta Vlaams Blok och ordföranden för Brysselsektionen 19, Frederic Erens. På ett ärligt och öppet sätt talar han om det politiska läget i Belgien och framför allt Bryssel.

Som sann flamländare talar han om sitt arbete på flytande franska.

Frederic, kan Ni berätta lite om Er själv?

Jag är 31 år gammal. Jag bor i Bryssel sedan 30 år tillbaka. Jag har bott på många olika ställen i denna stad, så jag kan faktiskt säga att jag kan Bryssels alla kvarter utantill. Jag skulle vilja poängtera att jag bor "på gatan", efter-

som jag gillar människokontakten. Däremot blir jag ledsen av utvecklingen i Bryssel, det vill säga stadens förslumning.

Vad är det som har fått Er att bli medlem i Vlaams Blok, och när inträffade detta?

Jag kan säga att mitt intresse för politik finns sedan barndomen. Även om min familj alltid har varit opolitisk så har mina föräldrar alltid röstat på kandidater som arbetat för den flamländska självständigheten. Det är från dem som jag har byggt upp mina politiska tankar.

Jag har tidigt haft kontakter med fransktalande nationalisterna. Det hände

under 1984, och dessa kontakter utvecklades till vänklubbar. Det var när jag såg kravallerna i Schaarbeek (när-förort till Bryssel, red. anm.) när Le Pen höll tal som mina ögon började öppnas. Jag var medlem först i PFN (*Parti Force Nouvelle*), och redan på den tiden fanns ett vänskapsband mellan Vlaams Blok och PFN.

Emellertid upptäckte jag att Vlaams Blok var mer strukturerat, eftersom det redan 1987 hade två riksdagsledamöter och en senator. Det var 1990 som jag beslöt att arbeta på heltid för Vlaams Blok.

Vad är Vlaams Blok för parti?

Vlaams Blok är ett flamländskt natio-

nell parti, som arbetar för den flamländska självständigheten. Vlaams Blok härstammar från *Le Mouvement Flamand* (den flamländska rörelsen). Vlaams Blok grundades 1978 av Karel Dillen, som vid valet samma år fick ett mandat i riksdagen.

Vlaams Blok har sedan det grundades varit på ständig frammarsch, och det är idag det tredje största flamländska partiet, med totalt 46 ledamöter (tjugo i det flamländska parlamentet, fyra i Stadsrådet, femton i Kammaren, fem i senaten och två i Europaparlamentet).

Vlaams Blok har tagit mandat i ett stort antal kommuner i Flandern. Vi besitter ingen egen majoritet i kommunerna, men är den ledande oppositionskraften i kommunerna och riksdagarna, eftersom de övriga partierna allierar sig mot oss.

I Antwerpen finns en allians mellan vänsterextremisterna (trotskister och kommunister) och de borgerliga. I kommunvalet i Bryssel fick Vlaams Blok 32% av de flamländska rösterna, vilket gör Vlaams Blok till det största flamländska partiet i Bryssel! I Antwerpen fick Vlaams Blok 29,6% av rösterna, och i Gent 19,6%. I Zandhoven fick vi mycket goda resultat, trots att antalet invandrare är obetydligt!

Vlaams Blok börjar få ett starkare fotfäste även i "blåare" kommuner samt på landsbygden.

De senaste valen talar för sig själva: 12,9% i EU-valet, och 15,4% i valet till flamländska parlamentet.

Vilka är Vlaams Bloks viktigaste mål?

Det viktigaste målet är att Flandern blir självständigt. Flamländarna har alltid känt sig åsidosatta och övertrampade. Dessutom finns det stora kulturella skillnader mellan flamländare och valloer. Därför är tillväxt och enhet omöjligt i Belgien, särskilt som Vallonien är sedan länge kollektivistiskt och socialistiskt, medan Flandern är liberalt och borgerligt.

Vlaams Blok har ett gediget och väl genomtänkt politiskt program. Andra viktiga frågor är att bevara säkerheten i landet, välfärden, det kulturella arvet, landets anrika historia och folkets stolthet. I denna rotlösa värld måste vi göra vårt folk stolt över vad det är.

En viktig kamp vi leder är den mot mångkulturalism och världsglobalise-

ring, som förespråkas av olika tanke-lobbyister, som aktivt arbetar för att förgöra all kulturell och personlig företagsamhet och den naturliga samhörigheten med det egna folket.

Vi kämpar mot massinvandringen, eftersom den är en ond företeelse för alla länder i Europa.

Hur förhåller ni er till EU?

Vlaams Blok är för ett europeiskt samarbete mellan de europeiska folken och ett aktivt samarbete mellan länderna för att ånyo ge liv till Europa och åter skapa den kraft som Europa alltid har haft i världen. Den byråkratiska unionen verkar inte för detta, som alla idag känner till.

Vi är för ett samarbete mellan länderna, men vi är mot det byråkratiska, lobbystarka och gemenskapsivriga Europa. Vlaams Blok anser att EU:s institutioner bör fördelas mera över Europa.

Hur ser situationen ut i Bryssel vad beträffar kriminaliteten och invandringen?

Man skall lägga på minnet att Bryssel, som trots sin viktiga ställning som Flanderns, Belgiens och "Europas" huvudstad, är en liten stad (950 000 invånare).

De senaste 50 åren har byggnadsmässiga ändringar skett. Små, vackra villor har jämnats med marken för att bygga skyskrapor, och EU-kvarteret byggdes på *Le Quartier des Fleurs* (Blomsterkvarteret), som var den vackraste stadsdelen i Bryssel. Man har således flitigt förstört Bryssels kulturella arv. Det har dessutom skett en utflyttning av innerstadsborna till de flamländska förorterna.

På 60-talet kom en stor våg av invandrare till Belgien och Bryssel, sär-

skilt till alla stadsdelar under ombyggnad. Man skall lägga på minnet att en stabil andel av mellan fem och sex procent invandrare alltid har funnits i Bryssel, vilket har berott på Bryssels geografiska läge. Dessa invandrare kom från våra grannländer och resten av Väst Europa.

Omkring 1964 tilltog en massinvandring av araber (främst marockaner), turkar, afrikaner (Matongékvarteret i Bryssel är till 100% afrikanskt idag!), spanjorer och portugiser. Invandringen av européer ter sig naturlig, och därför är motståndet mot den ringa bland belgarna, jämfört med utomeuropeisk invandring. Sambandet mellan invandring och brottslighet är bevisat i alla statistiska studier som genomförts. Bryssel har blivit ett näste för kriminella, och varje brysselbo fruktar idag att bli rånad eller misshandlad. I Bryssel finns idag nitton organiserade och hos polisen registrerade gäng. Det lär knappast överraska någon att bland dem finns inga etniska belgare.

Bryssel har blivit ett slagfält för etniska konflikter, för att dessa olika folkgrupper skall kunna lägga beslag på knarkhandeln och prostitutionen. För just detta strider albanerna och araberna mot varandra. För marknaden för falska pengar, stulna checkar och kreditkort slåss sydamerikanerna och afrikanerna mot varandra. De slaviska invandrarna och albanerna slåss om att leda personrönsaktiviteterna.

Personrån har blivit en vardaglig företeelse, som inte längre beivras av polisen, på grund av politikernas inkompetens och ovilja. Politikerna i Belgien är helt motvilliga att begripa problemen, och är fullständigt medvetna om att folket hyser agg mot invandringen.

Numera "ger" man belgiskt medborgarskap på löpande band. Det har blivit politikernas nya slagord. Antalet utomeuropeiska invandrare som fått belgiskt medborgarskap har ökat lavinartat, och numera har man infört en tolkservice för alla "nybelgare" som inte behärskar vare sig franska eller nederländska.

Det har gjorts statistik 1987 som visar att år 2005 kommer brysselborna med invandrarbakgrund att utgöra majoriteten av befolkningen i Bryssel. Varje år tillkommer 10 800 nya invandrare i staden, medan 11 400 infödda flyttar ut.

Kan Ni kort förklara grunden till klyftan mellan flamländare och valloner i Belgien?

Den grundar sig på en kulturell skillnad mellan folken, eftersom flamländare och valloner tillhör två skilda folkgrupper. Flamländare är germaner, medan valloner är latiner.

Flamländare och valloner har en annorlunda synvinkel på Europa. Flamländarna har blickarna vända mot norr, medan vallonerna har blickarna vända mot syd. Ännu en gång, skillnaderna ligger i kulturen, näringslivet, språket och mentaliteten, det vill säga viktiga faktorer som får ett land att fungera.

Man skall aldrig glömma att de flesta brysselborna är flamländare som har låtit sig förfranskas. Det har alltid funnits en stark vilja att förfranska Belgien när denna konstgjorda stat skapades av tre militära stormakter i Europa (Storbritannien, Frankrike och Preussen).

Flandern har under medeltiden och renässansen varit en ekonomisk stormakt och ett viktigt forum för en stark kulturell och ekonomisk intelligens.

Man kan jämföra Belgien med Tjeckoslovakien, och vi skulle önska en "tjeckoslovakisk" lösning för Belgien, nämligen en skilsmässa som alla är överens om.

Är invandringen ett större problem idag än klyftan mellan flamländare och valloner?

Man skall se problemet i sin helhet. Invandringen är ett problem som härstammar från en dogm som leder till förgörandet av den nationella känslan. Det finns inget liv utan en stark nationell identitet.

Klyvningen mellan Flandern och Vallonien är den första punkten i vårt partiprogram, och vi vill ha en snabb och enkel lösning till den.

Det är nödvändigt att vi skapar ett europeiskt samförstånd för att bekämpa den världsglobala dogmen, därför att vi, från Malmö till Gibraltar, står i samma läge. Man kan inte lösa problemet med invandringen genom att endast ett land skickar tillbaka sina invandrare. Det måste alla europeiska länder göra.

Det som är viktigast för oss alla är att återskapa säkerheten i vårt land, att lagarna följs av våra medborgare och att skicka tillbaka de som vägrar att göra det. Till skillnad från till exempel Australien och Förenta Staterna får

Socialistisk motdemonstration mot Vlaams Blok. De belgiska nationaldemokraterna har som synes samma typer av motståndare som vi i Sverige.

man göra precis vad man vill i Europa, eftersom slapphänthet råder i våra länder.

Européerna har blivit gisslan åt sina gäster. Man kan jämföra problemet med husfadern som bjuder in främlingen i sitt hem. Det är logiskt att gästen följer husets regler, och när han inte gör det är det naturligt att husfadern blir arg.

Hur förhåller sig Vlaams Blok till massmedia?

Vlaams Blok måste vara försiktig med media, eftersom alla tidningar i Belgien får bidrag av staten. Vlaams Blok är ett parti som verkar för att få de aktuella ledarna ut från den politiska scenen, och massmedia är maktens lakejer, som skriver subjektivt om händelser som alltför ofta aldrig inträffat. Jag kan ta till exempel dioxinskandalen, där vissa tidningar försvarade de skyldiga och försökte göra en bagatell av hotet.

Tidningarna arbetar subjektivt, och varje ord som uttalas analyseras djupt. Händer det att artikeln är alldeles för positiv gentemot Vlaams Blok censureras den av chefredaktören eller tidningsledningen. Därför har de flesta objektiva och seriösa journalisterna slutat skriva om Vlaams Blok, eftersom de vet att deras artiklar aldrig har en chans att publiceras i morgontidningarna.

Hur har man skapat en djävulsk bild av er? Vilka är era fiender?

Man har använt alla medel för att förfälska bilden av oss. Man leder attacker mot oss från alla håll. Det kan vara vårt partiprogram som man "bränner" eller folk från vår sida, som på grund av att ha kört 10 km över hastighetsgränsen lynchas av media som kriminella och farliga, just därför att de råkar vara medlemmar i Vlaams Blok.

Det finns också statliga föreningar mot Vlaams Blok, som *Le Centre de l'égalité des chances et de lutte contre le racisme* (Föreningen för jämlika möjligheter och kampen mot rasism). Denna förening styrs av premiärministern, och i den finns 100 anställda, vars mål är att förstöra Vlaams Bloks verksamhet genom att stämma partiet för varje åtagande samt kartlägga och analysera vartenda ord som Vlaams Blok uttalar och kriminalisera partiet.

För att möjliggöra denna kriminalisering backar de inte för att ändra på lagarna eller stifta anti-Vlaams Blok-lagar. Denna förening ger bidrag till antifascistiska grupper för att bekämpa Vlaams Blok med alla medel (den före detta inrikesministern, Louis Tobback, avskedad efter Augustaskandalen, sade under sin tid som minister: "Alla medel är tillåtna för att bekämpa Vlaams Blok"). Statsfinansierade flygblad mot Vlaams Blok, på nederländska i

Flandern och tvåspråkiga i Bryssel, har delats ut till samtliga hushåll i dessa två delar av Belgien.

Man försöker måla fan på väggen genom att ljuga och förvränga argumenten. Ibland stämmer Vlaams Blok dessa föreningar och grupper, och vinner målen. Det är därför viktigt att reagera och inte låta etablissemangen oförhindrat trycka in en i ett hörn.

En man leder denna häxjakt mot Vlaams Blok. Det är pastor Leman, som skryter om att vara den främste Vlaams Blok-jägaren. Som tidigare visats är det inte bara kändisar som ger sig in i häxjakten mot Vlaams Blok. Ministern Rufin Grijp, liksom Louis Tobback, sade i ett uttalande att *"Vlaams Blok skall bekämpas med alla medel, även olagliga"*.

Hur arbetar ni i Bryssel? Hur många mandat har Vlaams Blok i Bryssel?

Vi Blokare får verkligen kämpa hårt i vårt arbete. Vi arbetar på fältet och möter mycket folk, vilket är oundvikligt. Man måste visa sig så mycket som

möjligt för att folk skall kunna höra våra argument, bilda sin uppfattning om oss och se partiets representanter.

Vi organiserar dessutom omfattande flygbladsutdelningar. Alla brevlådor i Bryssel har täckts av vårt budskap. Dessa utdelningar har lett till stora framgångar, genom alla svar från svarstalongen på bladen och de personliga besöken hos folk som har hört av sig till Vlaams Blok.

Det är mycket viktigt att folk känner igen sig genom ett levande ansikte som förmedlar budskapet. Det är dessutom mycket viktigt att man hänger med i vardagen, genom att följa och skapa nyheterna.

Jag kan ta ett exempel. Vlaams Blok skulle hålla sitt årsmöte i Sint-Joost-ten-Node. Stadens borgmästare Cudell förbjöd mötet, men tack vare tingsrättens beslut fick mötet hållas ändå. Det ledde till att 1000 kravallpoliser mobiliserades i Bryssel för att sätta stopp för motdemonstrationer. Politikerna fick välja mellan att förbjuda mötet eller att låta det hållas. Eftersom det fortfarande

finns en lagstadgad frihet att mötas och tala skulle ett förbud ha varit ett brott mot de mänskliga rättigheterna.

Denna rättighet är inte respekterad i Belgien, och därför kan man inte tala om en fungerande demokrati i detta land. Jag måste påminna om att Vlaams Blok är Flanderns tredje största parti med 630 000 väljare, och när man inte respekterar Vlaams Bloks rättigheter så struntar man i de personliga rättigheterna hos 630 000 väljare.

Hur ser Ni på framtiden?

Vlaams Blok kommer att förstärka sin ställning. Vi kommer att ta fler mandat i kommunerna. Målet är att Vlaams Blok tar mandat i hundra kommuner. Den "slappa högern" har gjort enorma uppoffringar i sitt program, efter påtryckningar från vänstern. Utifrån denna formlösa samlingsregering från extremvänstern till de borgerliga kommer väljarna att själva förstå att det endast finns ett alternativ: Vlaams Blok.

Vi kommer att gå mot kärvare tider. Vår kamp kommer att bli hårdare, men vi går förtroendefullt mot framtiden, därför att vi vet att medborgarna litar på oss mer än någonsin, det vill säga folk som vi försvarar i de representativa församlingarna.

Vilket budskap vill ni, Vlaams Blok-folk, förmedla till Sverigedemokraternas aktivister, ledare och väljare?

Till er vill jag säga att man måste arbeta gediget och ihärdigt. Man står aldrig och predikar i öknen. Lägg alltid på minnet att allt politiskt arbete sker med stora motgångar, och att det är mycket viktigt att hålla ihop och arbeta tillsammans för att nå ett gemensamt mål och arbeta för folkets bästa, detta genom Sverigedemokraternas arbete. Jag önskar er sverigedemokrater framgångsrika resultat i kommande val och att ni i framtiden kommer att gå på segrans bana, det vill säga den för den stora förändringen för ert folk. Till er vill jag till sist säga på flamländska, "SD houzee"!

EU-valkamp

På nationaldagen, en vecka innan valet, hölls den traditionsenliga demonstrationen i Ystad

Det var sannerligen ett kraftprov för partiet att samla krafter och resurser till EU-parlamentsvalet så snart efter riksdagsvalet. Många ansåg faktiskt att vi inte borde ha ställt upp alls, och i stället samla alla våra krafter till valet 2002. Vi gjorde dock ändå den bedömningen att vi inte bara kunde, utan också borde ställa upp, eftersom mycket fanns att vinna. Framför allt hägrade även här målet en procent, vilket skulle ge oss gratis valsedlar och pengarna tillbaka för de valsedlar vi köpt i detta val. Med tanke på det väntade låga valdeltagandet skulle det räcka med att vi uppnådde lika många röster som i riksdagsvalet för att få en procent, vilket definitivt inte var någon omöjlighet.

Trots detta lyckades vi ändå samla ihop till en miljon flygblad och två miljoner valsedlar.

Flygbladsutdelningarna

Årets flygbladskampanj startade redan i januari, när hela Haninge kommun

täcktes av 70 entusiastiska medlemmar som trotsade det bistra vintervädret. Därefter företogs utdelningar på flera håll i landet i de kommuner där vi redan hade stort stöd eller som vi av andra anledningar valde att prioritera. I Stockholmsområdet företogs utdelningar i nästan alla kommuner, och de prioriterade kommunerna täcktes helt under de månatliga storutdelningarna, som samlade 50-70 personer. Därutöver hölls affischeringar varje vecka.

Även i övriga landet hölls stora utdelningar, och även där satsade vi i första hand på de kommuner där vi redan hade stort stöd, i syfte att se till att de som en gång röstat på oss skulle fortsätta med det. Hela den miljon flygblad vi beställt utdelades, och därutöver även en stor mängd lokalt producerade blad och en del material vi hade kvar sedan riksdagsvalet.

Några större yttre manifestationer i stil med förra årets torgmöteskampanj hölls inte. Kransnedläggningen vid

Engelbrektsmonumentet i Göksholm, som symboliskt inledde valkampanjen, var i första hand en intern angelägenhet. Detta var inte bara en fråga om ekonomiska och personella resurser.

Det råder en debatt inom partiet om värdet av yttre manifestationer och massmedial uppmärksamhet, kontra den mer "slutna" linjen, som förespråkar en avvisande linje gentemot massmedia och i stället förlitar sig på vår egen förmåga att nå ut med information till våra väljare och sympatisörer. Detta val skulle kunna ge en vink om hur effektivt det var med flygblad som enda huvudsakliga propagandakanal.

Ett undantag utgjorde givetvis den traditionella demonstrationen i Ystad på nationaldagen. Den samlade flera aktivister från hela Skåne, som fick lyssna på tal och därefter äta middag på Glimmingehus. Även i Stockholm firades nationaldagen med slottsmiddag.

Kampanjen 1999

Motstånd

Någon större uppmärksamhet i massmedia fick inte partiet - delvis på grund av den linje vi själva valt, men även med största sannolikhet genom att massmedia själva beslutat att "lägga locket på" i förhoppningen att detta skulle hejda våra framgångar. Därmed inte sagt att etablissemangen inte försökte motarbeta oss. Den trotskistiske journalisten och "experten" Stieg Larsson kom ut med en skrift som handlade om Euro-Nat, där han gjorde sitt bästa för att sammankoppla SD med odemokratiska rörelser i Europa. Då denna spreds i en ytterst begränsad upplaga hade den knappast någon propagandistisk effekt, utan var i första hand en angelägenhet för den lilla klick av journalister, debattörer och självutnämnda experter som skriver den svenskfientliga propagandan.

Resultat

Valdeltagandet var extremt lågt - endast 34,84% av de röstberättigade bekvämade sig att ta sig till valurnorna. Det säger en hel del om både det motstånd och det ointresse det svenska folket hyser gentemot EU. Förmodligen röstskolkade nästan alla EU-motståndare, något som också antyds av den undersökning som gjordes vid vallokalerna angående folkets inställning till EMU - en klar majoritet av de som

Kransnedläggningen vid Engelbrektsmonumentet vid Göksholm inledde symboliskt valrörelsen.

intervjuades utanför vallokalerna var positiva till den monetära unionen, trots att folkets motstånd mot densamma vid denna tid var massivt.

Detta påverkade även Sverigedemokraternas valresultat. 8568 väljare lade sin röst på oss, knappt hälften av de som röstade på oss till Riksdagen. Det gav oss ungefär 0,36% av de angivna rösterna.

Det är uppenbart att alla våra sympatisörer inte riktigt förstått EU-parlamentets betydelse, en betydelse som kommer att öka alltmer allt eftersom unionisterna för oss närmare en fullständig enhetsstat, i vilken Sverige kommer att vara reducerat till en obetydlig valkrets i superstaten EU:s kyliga och skogsklädda utkant. Till viss del kan nog resultatet också bero på att vi

inte syntes i massmedia tillräckligt.

Men det finns absolut inga skäl för oss att vara besvikna. Partiet har visat att det är i stånd att hålla en omfattande valkampanj endast ett halvår efter ett riksdagsval, och vi har vunnit många värdefulla erfarenheter. Dessutom fick vi efter valet god publicitet i massmedia, när tidningarna ansåg det som ofarligt, och detta har också utan tvivel varit värdefullt för medlemsrekryteringen. Bland annat slog massmedia upp det som något fruktansvärt att vi gått fram så pass - de räknade nämligen med de 160 röster vi fick vid EU-parlamentsvalet -95, då vi inte alls ställde upp. Och visst, räknar man på det sättet så är det ju inte illa med en ökning på 5355%!

Nu har vi 33 månader kvar till nästa riksdagsval, en tid vi måste använda effektivt för att säkra den nationella rörelsens genombrott år 2002. I detta arbete kommer erfarenheterna från 1999 års kampanj att vara ytterst värdefulla.

TORBJÖRN KASTELL

Mikael Jansson var ständigt på språng under hela valrörelsen.

EU-valresultatet

Namn	Antal röster	%						
Stockholms län	2651	0,49	Boxholm	1	0,07	Blekinge län	142	0,36
Upplands-Väsby	30	0,34	Åtvidaberg	7	0,22	Olofström	12	0,34
Vallentuna	10	0,15	Finspång	5	0,08	Karlskrona	31	0,19
Österåker	52	0,59	Valdemarsvik	0	0,00	Ronneby	11	0,14
Värmdö	9	0,12	Linköping	33	0,08	Karlshamn	31	0,36
Järfälla	109	0,63	Norrköping	167	0,54	Sölvesborg	57	1,50
Ekerö	30	0,48	Söderköping	6	0,17			
Huddinge	231	1,00	Motala	12	0,11	Skåne län	1592	0,51
Botkyrka	75	0,51	Vadstena	0	0,00	Svalöv	34	1,01
Salem	25	0,70	Mjölby	3	0,05	Staffanstorps	23	0,38
Haninge	207	1,35	Jönköpings län	112	0,12	Burlöv	38	0,93
Tyresö	84	0,79	Aneby	3	0,18	Vellinge	11	0,10
Upplands-Bro	17	0,34	Gnosjö	2	0,08	Östra Göinge	4	0,12
Nykvarn	13	0,74	Mullsjö	3	0,14	Örkelljunga	22	1,03
Täby	51	0,24	Habo	2	0,07	Bjuv	29	1,02
Danderyd	16	0,12	Gislaved	7	0,09	Kävlinge	111	1,64
Sollentuna	105	0,59	Vaggeryd	0	0,00	Lomma	18	0,28
Stockholm	1030	0,42	Jönköping	47	0,13	Svedala	23	0,47
Södertälje	143	0,79	Nässjö	8	0,10	Skurup	10	0,30
Nacka	64	0,29	Värnamo	10	0,11	Sjöbo	22	0,56
Sundbyberg	105	1,11	Sävsjö	1	0,03	Hörby	25	0,70
Solna	80	0,44	Vetlanda	21	0,29	Höör	38	1,30
Lidingö	41	0,25	Eksjö	4	0,08	Tomelilla	7	0,24
Vaxholm	7	0,27	Tranås	4	0,08	Bromölla	12	0,42
Norrtälje	74	0,62	Kronobergs län	144	0,30	Osby	11	0,37
Sigtuna	32	0,41	Uppvidinge	8	0,32	Perstorp	3	0,21
Nynäshamn	11	0,18	Lessebo	13	0,62	Klippan	34	1,00
Uppsala län	312	0,37	Tingsryd	17	0,52	Åstorp	23	0,86
Håbo	0	0,00	Alvesta	9	0,19	Båstad	25	0,60
Älvkarleby	26	1,08	Älmhult	5	0,12	Malmö	266	0,36
Tierp	51	1,04	Markaryd	21	0,91	Lund	113	0,31
Uppsala	211	0,36	Växjö	67	0,31	Landskrona	52	0,54
Enköping	14	0,16	Ljungby	4	0,06	Helsingborg	320	1,00
Östhammar	10	0,20	Kalmar län	38	0,06	Höganäs	35	0,48
Södermanlands län	81	0,11	Högsby	0	0,00	Eslöv	88	1,17
Vingåker	0	0,00	Torsås	1	0,06	Ystad	27	0,38
Gnesta	2	0,08	Mörbylånga	0	0,00	Trelleborg	17	0,18
Nyköping	28	0,19	Hultsfred	6	0,16	Kristianstad	17	0,09
Oxelösund	2	0,07	Mönsterås	2	0,06	Simrishamn	17	0,32
Flen	5	0,10	Emmaboda	3	0,11	Ängelholm	98	
Katrineholm	7	0,07	Kalmar	14	0,08	Hässleholm	19	0,16
Eskilstuna	30	0,12	Nybro	5	0,10	Hallands län	225	0,28
Strängnäs	6	0,07	Oskarshamn	0	0,00	Hylte	6	0,22
Trosa	1	0,04	Västervik	6	0,07	Halmstad	94	0,38
Östergötlands län	238	0,21	Vimmerby	0	0,00	Laholm	26	0,43
Ödeshög	0	0,00	Borgholm	1	0,03	Falkenberg	27	0,22
Idre	0	0,00	Gotlands län	23	0,15	Varberg	20	0,13
Kinda	4	0,16	Gotland	23	0,15	Kungsbacka	52	0,26
						Västra Götalands län	1666	0,37
						Härryda	36	0,39
						Partille	31	0,30

Öckerö	12	0,37	Sunne	28	0,79	Gävle	62	0,26
Stenungsund	31	0,54	Karlstad	13	0,05	Sandviken	17	0,17
Tjörn	10	0,24	Kristinehamn	29	0,42	Söderhamn	4	0,06
Orust	13	0,30	Filipstad	5	0,16	Bollnäs	3	0,05
Sotenäs	5	0,19	Hagfors	3	0,08	Hudiksvall	12	0,13
Munkedal	11	0,40	Arvika	13	0,20			
Tanum	3	0,09	Säffle	5	0,11	Västernorrlands län	127	0,19
Dals-Ed	3	0,24				Ånge	5	0,18
Färgelanda	11	0,62	Örebro län	413	0,52	Timrå	19	0,46
Ale	15	0,21	Lekeberg	13	0,68	Härnösand	15	0,21
Lerum	20	0,18	Laxå	3	0,18	Sundsvall	52	0,21
Vårgårda	3	0,10	Hallsberg	55	1,19	Kramfors	4	0,07
Bollebygd	5	0,23	Degerfors	6	0,19	Sollefteå	15	0,24
Grästorp	1	0,06	Hällefors	2	0,09	Örnsköldsvik	17	0,12
Essunga	2	0,11	Ljusnarsberg	3	0,19			
Karlsborg	7	0,33	Örebro	241	0,65	Jämtlands län	12	0,03
Gullspång	1	0,06	Kumla	18	0,36	Ragunda	0	0,0
Tranemo	1	0,03	Askersund	14	0,44	Bräcke	4	0,19
Bengtsfors	4	0,14	Karlskoga	35	0,39	Krokom	0	0,0
Mellerud	6	0,21	Nora	15	0,51	Strömsund	0	0,0
Lilla Edet	27	0,79	Lindesberg	8	0,13	Åre	0	0,0
Mark	15	0,15				Berg	0	0,0
Svenljunga	5	0,17	Västmanlands län	175	0,26	Härjedalen	0	0,0
Herrljunga	4	0,14	Skinnskatteberg	2	0,15	Östersund	8	0,05
Vara	5	0,10	Surahammar	1	0,04			
Götene	4	0,10	Heby	5	0,16	Västerbottens län	46	0,06
Tibro	2	0,07	Kungsör	10	0,44	Nordmaling	0	0,00
Töreboda	5	0,21	Hallstahammar	14	0,37	Bjurholm	0	0,00
Göteborg	627	0,44	Norberg	3	0,19	Vindeln	0	0,00
Mölndal	155	0,90	Västerås	112	0,34	Robertsfors	2	0,09
Kungälv	43	0,36	Sala	7	0,12	Norsjö	0	0,00
Lysekil	8	0,18	Fagersta	8	0,23	Malå	1	0,10
Uddevalla	167	1,17	Köping	6	0,09	Storuman	2	0,10
Strömstad	7	0,27	Arboga	7	0,17	Sorsele	0	0,0
Vänersborg	24	0,23				Dorotea	2	0,21
Trollhättan	220	1,41	Dalarnas län	304	0,40	Vännäs	3	0,12
Alingsås	10	0,09	Vansbro	14	0,75	Vilhelmina	0	0,0
Borås	36	0,12	Malung	1	0,03	Åsele	3	0,29
Ulricehamn	8	0,12	Gagnef	12	0,44	Umeå	18	0,06
Åmål	5	0,15	Leksand	33	0,70	Lycksele	6	0,16
Mariestad	11	0,17	Rättvik	9	0,33	Skellefteå	9	0,04
Lidköping	12	0,11	Orsa	2	0,11			
Skara	4	0,07	Älvdalen	0	0,00	Norrbottens län	27	0,04
Skövde	17	0,12	Smedjebacken	5	0,16	Arvidsjaur	3	0,13
Hjo	2	0,07	Mora	9	0,18	Arjeplog	0	0,00
Tidaholm	2	0,05	Falun	48	0,33	Jokkmokk	0	0,00
Falköping	8	0,09	Borlänge	106	0,82	Överkalix	0	0,00
			Säter	17	0,56	Kalix	6	0,12
Värmlands län	130	0,17	Hedemora	26	0,61	Övertorneå	0	0,00
Kil	3	0,10	Avesta	7	0,11	Pajala	2	0,10
Eda	6	0,32	Ludvika	15	0,19	Gällivare	0	0,00
Torsby	7	0,18				Älvsbyn	0	0,00
Storfors	0	0,00	Gävleborgs län	125	0,18	Luleå	4	0,02
Hammarö	10	0,23	Ockelbo	3	0,19	Piteå	8	0,06
Munkfors	1	0,08	Hofors	7	0,25	Boden	0	0,00
Forshaga	1	0,03	Ovanåker	1	0,03	Haparanda	0	0,00
Grums	3	0,12	Nordanstig	9	0,37	Kiruna	4	0,08
Årjäng	3	0,14	Ljusdal	7	0,15			

Selma Lagerlöf

Den nationalromantiska eran i Sverige i slutet av 1800-talet frambringade konstnärer och författare vars verk är av ovärderlig betydelse för svensk kultur. Medan namn som Anders Zorn, Artur Hazelius, Bruno Liljefors och Carl Larsson har fäst fosterlandet och den nationella andan på målarduken, så har Heidenstam, Fröding, Rydberg och Karlfeldt skildrat den i ord. Men medan dessa namn alltmer fallit i glömska eller rent av förhånats under detta internationalismens och nollkulturens tidevarv, så har ändå ett av de stora namnen från den nationalromantiska eran i någon mån levt kvar i undervisningen - och även numera på våra seder - nämligen Selma Lagerlöf.

Selma Ottiliana Lovisa Lagerlöf föddes år 1858 på herrgården Mårbacka, där hon växte upp. Hon var under sin ungdom sjuklig av sig, och spenderade det mesta av sin tid med att läsa. Hon utbildade sig senare till lärarinna, och undervisade en tid vid läroverket för flickor i Landskrona.

Sitt litterära genombrott fick hon när hon år 1890 vann tidningen Iduns

romanpristävling med fem kapitel ur Gösta Berlings saga. Därefter ägnade hon sig uteslutande åt att skriva.

Bland hennes mest betydelsefulla romaner kan nämnas Drottningar i Kunghälla, Antikrists mirakler, En herrgårdssägen, och Herr Arnes penningar, som fortfarande läses i skolorna ute i landet.

År 1902 fick Lagerlöf i uppdrag av Sveriges Allmänna Folkskolläraryörening att utge en läsebok för folkskolan som skulle handla om "Sveriges land och folk". Då hon hade många andra plikter att fylla, så dröjde det innan hon kunde sätta igång med detta arbete. Under åren 1904-05 reste hon runt i de delar av landet som hon inte kände till så noga och samlade ihop historier och lärde känna landskapen för att få material till sin bok. Resultatet blev hennes förmöjligen mest kända verk, Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige. Den handlar om den skånska pojken Nils Holgersson som av en arg tomte förvandlas till en pyssling. Han följer med en flock vildgäss som reser mot norr, och under sin resa lär han,

och med honom läsaren, känna Sveriges alla landskap och en mycket rik flora av legender och sagor från landets alla delar. Boken om Nils Holgersson blev en omåttligt populär läsebok i skolorna, och den är populär än idag, även om den inte ingår i undervisningen längre.

Nedan presenteras ett utdrag ur detta verk, nämligen sagan om Östergötland och dess framtid så som en bonde får den berättad för sig.

Sagan om Östergötland

Bonden rätade på sig, där han stod och stödde sig mot spjutet.

"Det finns en gammal historia, som har gått från far till son i min släkt, och i den får man veta hur det skall gå med Östergötland." - "Då kan du gärna berätta den för mig", sade roddaren. - "Vi brukar just inte berätta den för vem som helst, men inte vill jag hålla den hemlig för en gammal kamrat."

"På Ulvåsa här i Östergötland", fortfor han, och nu hördes det på tonen, att han talade om något, som han hade hört av andra och kunde utantill, "bodde för många år sedan en fru, som hade den gåvan, att hon kunde se in i framtiden och säga folk vad som skulle

komma att hända dem, lika säkert och noggrant, som om det redan hade skett. För detta blev hon vida beryktad, och det är lätt att förstå, att människor skulle komma både nära och fjärran ifrån och söka henne för att få veta vad de skulle ha att gå igenom av ont eller gott.

En dag, när Ulvåsa-frun satt i sin sal och spann, såsom det var brukligt förr i världen, kom en fattig bonde in i rummet och satte sig på bänken långt nere vid dörren.

'Jag undrar vad ni sitter och tänker på, kära fru', sade bonden om en stund.

'Jag sitter och tänker på höga och heliga ting', svarade hon. - 'Då går det väl inte an, att jag frågar er

om något, som ligger mig på hjärtat', sade bonden.

'Det är väl ingenting annat, som ligger dig om hjärtat, än att du ska få skörda mycket korn på din åker. Men jag brukar få spörsmål från kejsaren om hur det ska gå med hans krona och från påven hur det ska gå med hans nycklar.' - 'Ja, sådant är väl inte lätt att svara på', sade bonden. 'Jag har också hört, att ingen lär gå härifrån utan att vara missnöjd med det han har fått höra.'

När bonden sade detta, såg han, att Ulvåsa-frun bet sig i läppen och flyttade sig högre upp på bänken. 'Jaså, detta är vad du har hört om mig', sade hon. 'Då kan du ju fresta

på att fråga mig om det, som du vill veta, så får du se om jag inte kan svara så, att du blir nöjd.'

Efter detta dröjde inte bonden att framföra sitt ärende. Han sade, att han hade kommit för att fråga hur det i en framtid skulle gå med Östergötland. Det fanns ingenting han höll så kärt som hembygden, och han menade, att han skulle känna sig lycklig ända till sin sista stund, om han kunde få ett gott svar på frågan.

'Är det inte något annat du vill veta', sade den visa frun, 'så tror jag, att du ska bli belåten. För här, som jag nu sitter, kan jag säga dig, att med Östergötland lär det komma att gå så, att det alltid ska ha något att berömma sig av framför andra landskap.'

'Ja, det var ett gott svar, kära fru', sade bonden, 'och nu vore jag fullt tillfreds, om jag bara kunde förstå hur sådant skulle vara möjligt.'

'Varför skulle det inte vara möjligt?' sade Ulvåsa-frun. 'Vet du inte, att Östergötland är vittberyktat allaredan? Eller tror du, att det finns något landskap i Sverige, som kan berömma sig av att äga på samma gång två sådana kloster som de i Alvastra och Vreta och sådan skön domkyrka som den i Linköping?'

'Det kan nog så vara', sade bonden, 'men jag är en gammal man, och jag vet, att människors sinnen är ombytliga. Jag fruktar, att det ska komma en tid, när de inte vill ge oss någon ära varken för Alvastra eller Vreta eller för vår domkyrka.'

'Häri kan du ha rätt', sade Ulvåsa-frun, 'men inte behöver du tvivla på min spådom fördenskull. Jag ska nu låta bygga opp ett nytt kloster på Vadstena gård, och det tör komma att bli det namnkunnigaste i Norden. Dit ska både höga och låga vallfärda, och alla ska prisa det här landskapet, därför att det äger en så helig ort inom sina gränser.'

Bonden svarade, att detta var han bra glad åt att få veta. Men han visste ju, att allting var förgängligt, och han undrade mycket vad som

skulle kunna ge landet anseende, om Vadstena kloster en gång kom i vanrykte.

'Du är inte lätt att göra till lags', sade Ulvåsa-frun, 'men nog kan jag se så långt framåt, att jag kan säga dig, att innan Vadstena kloster har mist sin glans, kommer det därinvid resas ett slott, som blir det praktigaste på sin tid. Kungar och furstar ska gästa det, och det ska räknas hela landskapet till heder, att det äger ett sådant smycke.'

'Detta är jag också mycket glad att höra', sade bonden. 'Men jag är en gammal man, och jag vet hur det brukar gå med all denna världens härlighet. Och om slottet råkar i förfall, undrar jag mycket, vad som ska kunna dra folks blickar till det här landskapet.'

'Det är inte litet, som du vill veta', sade Ulvåsa-frun, 'men nog kan jag se så långt in i tiden, att jag kan märka hur det blir liv och rörelse uppe i skogarna omkring Finspång. Jag ser hur där resas hyttor och smedjor, och jag tror, att hela landskapet ska bli hedrat, därför att järn nu blir tillverkat inom dess område.'

Bonden nekade inte till att han var orimligt glad att höra detta. Men om det skulle gå så illa, att också Finspångsbruket sjönk i anseende, då vore det väl inte möjligt, att något nytt kunde uppstå, som Östergötland skulle få att berömma sig av.

'Du är inte lätt att ställa tillfreds', sade Ulvåsa-frun, 'men nog kan jag se så långt framåt, att jag märker hur det utmed sjöstränderna, byggs opp gårdar, stora som slott, av herrar, som har fört krig i främmande land. Jag tror, att de herrgårdarna ska bringa landskapet lika mycken ära som något annat jag har talat om.'

'Men om det kommer en tid, när ingen mer lovprisar de stora herrgårdarna?' envisades bonden.

'Du behöver inte vara ängslig i alla fall', sade Ulvåsa-frun. 'Jag ser nu hur det porlar fram hälsokällor på Medevi ängar nära Vätterstranden. Jag tror, att brunnarna vid Medevi ska skaffa landet så mycken

berömmelse, som du kan önska.'

'Det var en stor sak att få reda på', sade bonden. 'Men om det kommer en tid, när människor söker sin hälsa vid andra källor?'

'Du ska inte göra dig bekymmer fördenskull', svarade Ulvåsa-frun. 'Jag ser hur människor myllrar och arbetar från Motala till Mem. De gräver en farled tvärsigenom landet, och då kommer Östergötlands lov åter på allas läppar.'

Men bonden såg i alla fall orolig ut.

'Jag ser, att forsarna i Motala ström börjar dra hjul', sade Ulvåsa-frun, och nu rann det opp ett par röda fläckar på hennes kinder, för hon begynte på att bli otålig. 'Jag hör hammare dåna i Motala och vävstolar slamra i Norrköping.'

'Ja, det är gott att veta', sade bonden, men allting är föränderligt, och jag är rädd, att också detta kan bli glömt och förgätet.'

När nu bonden ändå inte var nöjd, tog det slut på fruns tålamod. 'Du säger att allting är förgängligt', sade hon, 'men nu ska jag ändå nämna något, som alltid kommer att bli sig likt. Och det är, att sådana högfärdiga och envisa bönder som du, det ska det finnas här i landskapet till världens slut.'

Knappt hade Ulvåsa-frun sagt detta, förrän bonden steg opp, glad och nöjd, och tackade henne för gott besked. Nu äntligen var han belåten, sade han.

'Sannerligen jag nu förstår hur du menar det', sade då Ulvåsa-frun.

'Jo, jag menar det så, kära fru', sade bonden, 'att allt, vad kungar och klosterfolk och herremän och köpstadsbor bygger och upprättar, det har bara bestånd för några år. Men när ni säger mig, att i Östergötland alltid ska finnas bönder, som är ärekära och uthålliga, så vet jag också, att det ska få behålla sin gamla heder. För det är bara de, som går böjda under det eviga arbetet med jorden, som kan hålla det här landet oppe i välstånd och anseende från tid till tid.'

Det var då:

Slaget vid Svolder

Vikingatiden har som bekant inspirerat författare, filmmakare och historiker världen över, och det är knappast utan skäl. Få tidpunkter i vår långa historia har lämnat oss så många och så stora värden inom kultur och historia, och förmodligen är det heller ingen annan period som i samma grad har inspirerat och fascinerat icke-nordbor, seriösa historiker såväl som tillfälliga turister. I detta nummer av SD-Kuriren kan det därför vara skäl att uppmärksamma en speciell punkt i vikingatidens historia, nämligen det stora sjöslaget vid Svolder, där tre av nordens mest namnkunniga konungar möttes.

Som alltid i sådana här sammanhang finns det ett tämligen stort mått av saga i historien, och denna artikel gör inte anspråk på att vara snustorrt historisk. I stället är tanken att återberätta historien så som den har berättats under de tusen år som förflutit sedan kung Olav Tryggvasson mötte sitt öde.

Ön Svolder har länge antagits vara en ö mellan Rügen och Pommern, vid den tyska kusten. Senare forskning förlägger däremot slaget till Öresund, och Svolder tros i själva verket vara identiskt med Ven.

Sålunda berättas det att kung Olav Tryggvasson av Norge sammanträffade med Sigrid Storråda, med vilken han hade avsett att gifta sig. Sigrid Storråda var en mycket märklig gestalt i nordisk historia. Sitt namn fick hon sedan hon till gästabud hade inbjudit två småkungar, som önskade gifta sig med henne, varefter hon satte eld på huset och brände de båda kungarna inne för att, som hon sade "betaga småkonungar lusten att fria till henne". Hon var tidigare gift med den store sveakungen Erik Segersäll, med vilken hon också hade en son, Olof, som blev Sveriges förste kristne kung under namnet Olof Skötkonung.

Kung Olav och Sigrid var båda positiva till ett äktenskap, ända tills dess den norske kungen begärde att Sigrid skulle övergå till kristendomen.

Han fick då till svar att "skulle jag då övergiva min och mina fäders tro för att äkta dig?" Kungen blev då rasande och slog till Sigrid hårt med sin handske med orden "varför skulle jag äkta en hundhedning?" Men i stället för att brista i gråt såg Sigrid bara på honom och sade: "Dessa ord torde du få umgälla med ditt liv".

Sedan den dagen ägnade Sigrid Storråda all sin tid åt att få till stånd hämnden mot Olav. Hon gifte sig med den store Sven Tveskägg, kung av Danmark, och hon uppmanade både honom och sin son, Olof av Sverige, att bekämpa kung Olav. Efter lång tid fick hon så äntligen de båda kungarna att enas mot Olav. Till sin hjälp hade de också två norska stormän som gjort sig till ovänner med kung Olav, nämligen Sigvald Jarl och Jarl Erik Håkonarsson. Den sistnämnde var en mäktig viking med en stor flotta, och särskilt hans flaggskepp, *Järnbardan*, ansågs som ett av de främsta och största som fanns. Men det kunde inte mäta sig med Olav Tryggvassons tre största skepp, *Tranan*, *Ormen korte* och *Ormen länge*. Det sistnämnda skeppet ansågs vara det största, förnämsta och vackraste som någonsin byggts. Det hade 34 par åror. Åtta krigare kunde sitta vid varje par, och ytterligare trettio fick plats i lyftingen.

Den 9 september år 1000 återvände Olav Tryggvasson från ett härnadsståg i Vendland. Föga anade han att han aldrig skulle komma att återse Norge, för dolda bakom ön Svolder låg de förenade svenska och danska kungliga flottorna, jämte Erik Jarls flotta. Erik och de båda kungarna hade stigit iland på ön för att där hålla utkik efter kung Olavs flotta. Sigvald Jarl hade med sina elva skepp anslutit sig till Olavs flotta, under förevändningen att han nu ville återfå konungens gunst. I själva verket var detta en krigslist. Sigvald förmådde kung Olav att låta den stora norska flottan, som räknade sextio skepp, avresa i mindre grupper i stället för alla

på en gång. Sålunda skulle de förbundna inte behöva möta hela den stora norska flottan.

Sigvald Jarls list lyckades och Erik, Sven och Olof betraktade de präktiga skeppen som i mindre grupper seglade förbi dem mot Norge. Erik Jarl var den ende av de tre som tidigare sett Olav Tryggvassons flaggskepp, och varje gång något särskilt stort skepp passerade frågade de båda kungarna om detta var *Ormen länge*, men varje gång gjorde Erik dem besvikna. Efter ett tag såg de ett skepp som var större än alla de övriga komma mot dem, och både Sven och Olof var övertygade om att detta måste vara *Ormen länge*. Men det var i stället det skepp som tillhörde Erling Skjalgsson, en av Olav Tryggvassons främsta bundsförvanter. Med tydlig irritation över de båda kungarnas otålighet upplyste Erik dem om detta, och han uppmanade sina bundsförvanter att låta det skeppet segla förbi, eftersom segern skulle vara säkrad om de slapp strida även mot Erling Skjalgsson och hans flotta.

Snart kom Sigvald Jarl med sina elva skepp och anslöt sig till de förbundnas flotta. Han kunde upplysa om att nu snart skulle Olav Tryggvasson själv komma seglande. Inte långt därefter syntes det största och vackraste skepp som den danske och den svenske kungen någonsin hade sett. För dem rädde ingen tvekan om att detta måste vara *Ormen länge*, den norske kungens eget skepp Sven Tveskägg stod upp och utbrast: "Högt skall ormen bära mig i kväll. Honom skall jag styra!" Men Erik Jarl smålog för sig själv, för det skepp de nu såg var *Tranan*, det minsta av kung Olavs tre förnämsta skepp.

Tätt efter *Tranan* seglade ett ännu större skepp; det var *Ormen korte*. Men det fanns ingen tid för kungarna att missta sig på detta skepps identitet, för i detsamma syntes vid horisonten ett gyllene sken som spred sig över hela havet. Det var solen som återspeglade sig i det förgyllda drakhuvud som pryde

de *Ormen långe*s förstam. Så stort var den norske kungens flaggskepp att till en början endast en del av det syntes över horisonten. Såväl den danske som den svenske kungen stod som förstummade inför det väldiga kungsskeppets majestät och sade först ingenting. Endast Erik Jarl behöll fattningen, reste sig upp och sade till sina bundsförvanter: "Stå nu upp och gå till era skepp, för nu behöver vi inte längre tvista om var *Ormen länge* seglar!" De båda kungarna kom ur sin överraskning, och alla tre rusade de ned till sina skepp för att kunna spärra vägen för kung Olavs flotta. Snabbt svängde de tre flottorna upp i en lång rad. Sven Tveskägg och den danska flottan låg i mitten, och på ömse sidor om honom låg den svenska flottan och Erik Jarls norska flotta.

Olav Tryggvasson såg de tre flottorna svänga upp framför honom, och insåg snart att Sigvald Jarl lurat honom i en fälla. Med sig hade han nu bara elva skepp, även om de var de största i hans flotta. Den norske kungen stod i lyftingen, den bakre delen av *Ormen långe*. Bredvid sig hade han sin marsk och närmaste man, den duglige krigaren Kolbjörn Stallare, och även den store Einar Tambaskälver, Norges främste bågskytt. Denne var inte bara en pricksäker skytt, utan också en oerhört stark krigare. Hans båge var så väldig och så hårt spänd att endast Einar själv kunde använda den.

Så snart kung Olav såg alla fiender fylkas på havet framför sig uppmanade han sin fagra drottning Thyra att gå ned och ta skydd i skeppsrummet. En av hans män rådde honom att vända om, men kungen svarade: "Ännu har jag aldrig flytt i strid. Gud råde för mitt liv, men inte skall mina män tänka på flykten." Därefter beordrade han sina elva kvarvarande skepp att lägga sig sida vid sida så att man kunde binda samman dem, vilket också gjordes. *Ormen långe* låg i mitten av raden, och på ömse sidor om det låg *Ormen korte* och *Tranan*. Eftersom *Ormen långe* var så mycket längre än de andra skeppen fick detta till följd att dess framstam sköt fram långt framför de övriga skeppen. Ulf Röde, som var *Ormen långe*s stambo, den krigare som för befälet i förstammen, anmärkte då att "Skall Ormen ligga fram så mycket längre,

som han är längre än andra skepp, så varder här hett i förstammen idag."

"Icke visste jag att jag hade en stambo som är både röd och rädd", svarade då kung Olav vredgat. "Svik du icke mer i lyftingen, än jag i förstammen", genmålte Ulf. Kungen blev då så vred att han grep sin båge och siktade på den frispråkige stambon, men Ulf höll upp sin hand och pekade mot de annalkande fiendskeppen.

"Skjut åt annat håll, konung, där det bättre tarvas", sade han.

Kung Olav nickade nu mot den danska flottan och frågade vad det var för skepp som seglade där. Man upplyste honom om att det var Sven Tveskägg och den danska flottan. Kung Olav svarade hånfullt: "Icke räds vi för de blödiga kräken! Det finns icke mer mannamod i danerna än hos en flock getter!" Sedan såg han på den svenska flottan. "Vilka skepp ligger där till utanför till höger?" När han fick veta att det var Olof Skötkonung och sveahären sade han: "Bättre vore det för svearna att de stannade hemma och slickade sina offerskålar än att ta strid mot oss!" Till sist såg han på den norska flottan. "Men vilka äger de stora skepp som ligger till vänster om danerna?", frågade han. Man svarade att det var Jarl Erik Håkonarsson. Nu skrattade inte kung Olav längre, utan nickade allvarligt och sade: "Han kan sägas ha skäl att ta strid mot oss. Från den flottan har vi den skarpaste striden att vänta, ty de äro norrmän liksom vi."

Sven Tveskägg, som låg mitt i de förbundnas skeppslinje, gick rakt mot *Ormen långe*. Kung Olof och Erik Jarl angrep varsin flygel. Striden blev hård, och många kämpar föll på båda sidor, men till sist blev manfallet så stort på de danska skeppen att Sven Tveskägg såg sig tvungen att dra sig ur striden.

Olof Skötkonung var Sveriges förste kristne kung, och en av segrarna vid slaget vid Svolder. Denna teckning av konstnären O. Wallgren är givetvis starkt idealiserad och något anakronistisk

Snart svängde kung Olof och svenskarna upp mot *Ormen långe* för att ta vid där danskarna slutade. Men inte heller de lyckades storma det norska kungsskeppet, då detta låg högre i vattnet än alla de övriga skeppen. Även svenskarna drog sig tillbaka efter stor blodspillan på båda sidor.

Men Erik Jarl hade lyckats bättre på sin flygel. Han hade koncentrerat sitt anfall på det yttersta av de skepp som låg i linjen, och sedan han erövrat det hade han gått vidare till nästa och skilt det från de övriga. När den danske och den svenske kungen såg Eriks framgångar gick de till förnyat angrepp, nu med all kraft riktad mot kung Olavs andra flygel. Snart hade alla de mindre skeppen stormats och avskilts från de övriga, och till sist föll även *Tranan* och *Ormen korte* för de förbundnas kriga-

Familj
Hembygd
Fädernesland